

kers Hjem, ikke staa tilbage for dem, der vokse op i jævne, gode danske Hjem. Naar det Spørgsmaal, Forslaget drejer sig om, kommer til Behandling her i Tinget, skal jeg tillade mig at motivere Forslaget nærmere. Hermed anbefaler jeg det til Tingets velvillige Overvejelse.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1911 til 31. Marts 1912.

Forhandlingen genoptoges.

Sabroe: Naar jeg i Gaar tillod mig udførligt at fremdrage Spørgsmaalet om vore Børns Behandling i Skolerne, kunde det maaske hos nogle af Tingets Medlemmer fremkalde en Formodning om, at jeg her blot tilfredsstillede en personlig Lyst, for der maatte jo være andre Steder, hvor jeg kunde fremkomme med mine Besværinger og mine Klager. Det er der naturligvis ogsaa, men jeg maa sige, at det eneste rette Forum til Behandling af denne Sag forekommer den danske Rigsdag mig at være. Repræsentanterne for den almindelige Vælgerbefolkning ere utvivlsomt dem, der komme til at træffe den afgørende Bestemmelse angaaende de Spørgsmaal, jeg har berørt, og naar jeg udførligt baade i Gaar har været inde paa og nu i Dag agter at komme ind paa dette og andre dermed beslægtede Spørgsmaal, skyldes det ogsaa dette, at der egentlig ikke er noget Sted i Landet, naar jeg undtager de Møder, der kunne holdes i Ny og Næ rundt omkring, hvor der virkelig er Lejlighed til at fremkomme med en Klarlægelse af disse Forhold. Jeg skal straks sige, hvorfor jeg maa udtale dette.

Det er sket, at Forældre, der have klaget til Skoleinspektører her i København og paa Frederiksberg saavel som ude i Provinserne over den Behandling, der blev deres Børn til Del, ere blevne Genstand for et privat Injuriesøgmaal. Saaledes har der i de sidste 3 Aar for Ret-

ten ude paa Frederiksberg verseret en Sag, som er anlagt af ikke mindre end 8 Lærere imod en Arbejder, som havde paatalt den korporlige Tugt, hans Børn havde været Genstand for i Skolen. Det siger sig selv, hvor umaadelig vanskeligt det er for en Mand uden Formue at kunne klare sig i en saadan Sag. De Vidner, han fremskaffer, ville i mange Tilfælde blive betragtede som mindre kvalificerede, og han har omtrent hele Lærerstandens imod sig. Hertil komme desuden de økonomiske Ofre. Naar alligevel Sagens Udfald i Modsætning til, hvad der ellers er Tilfældet i Sager af beslægtet Natur, er blevet, at Manden er bleven frikendt for Lærernes Søgmaal, ligger der heri, forekommer det mig, en Tilkendegivelse af, hvor unødvendigt og meningsløst haardt der endnu straffes i vore Skoler.

Hvis nu en Mand, der ikke optræder paa Forældrenes Vegne, vil skride ind og undersøge saadanne Sager og paatale dem, møder der ham en hel Række Vanskeligheder. Da jeg for godt og vel $\frac{1}{2}$ Aar tilbage modtog en Række Klager ude fra Nørrebros Rhabarberland, det rigtige Fatigkvarter, om meget haarde korporlige Tugtelsler, der vare anvendte overfor Børn, valgte jeg at anvende nogle Dage til Undersøgelse af disse Forhold. Jeg var inde i vel 100 forskellige Hjem derude og talte med Fædre og Mødre og talte med Børnene, og efter at jeg saaledes havde modtaget en Bestyrkelse af de Klager, der vare mig meddelte, skrev jeg ikke i Bladene og holdt heller ikke Møder om disse Sager, men henvendte mig med Klagerne dels paa Forældrenes og dels paa egne Vegne til Skoleinspektørerne ved to af Skolerne. Den ene afviste mig, den anden tog dog mod min Henvendelse og lovede at undersøge den. Hvor forbavset blev jeg da ikke, da jeg en Dag erfarede, at et Medlem af den københavnske Borgerrepræsentation meget højtideligt havde spurgt Borgmester Dybdal, om det virkelig forholdt sig rigtigt, at jeg var bleven ansat som Overskoleinspektør i København, og da Borgmester Dybdal udtalte sin Forundring over, at der kunde næres Formodning om, at der skulde have fundet en saadan Ansættelse Sted — det var ham ikke bekendt, at noget saadant var sket —, begrundede